

[Ivar Nørgaard.]

Det er da rigtigt, at der har været problemer med arbejdet med indplacering og klassificering, men det er efter min mening helt afgørende, at regeringen ikke ønskede at stå fast på vort tilsagn om, at vi ville gennemføre reformen med virkning fra 1. april. Man henviste dengang til, at man ikke kunne gennemføre love med tilbagevirkende kraft, men hvad er det, vi gør i dag, hvad er dette tillæg til normeringsloven andet end en lov med tilbagevirkende kraft? Den skal jo virke fra 1. april 1968, har jeg forstået. Det er et tillæg til en lov, der virker fra 1. april, og så må det, vi senere vedtager, altså langt inde i perioden, jo få tilbagevirkende kraft. Derfor er det argument, man anvendte fra regeringens side mod at gennemføre reformen med virkning fra 1. april, efter min mening ikke holdbart.

Jeg mener altså stadig, at det er regeringens ansvar, at man ikke gennemførte reformen, og det vil blive dyrere for samfundet og for staten, og det vil skabe et mere stift system.

Så siger ordførerne hr. Adam Møller og hr. Enggaard, at det jo dog er godkendt i lønningrådet, hvor der også er socialdemokratiske medlemmer. Ja, det er rigtigt, og det vil da også blive vedtaget af os i denne sal, simpelt hen fordi vi selvfølgelig er nødt til at have disse normeringer, som er den næstbedste løsning. Men derfor må vi vel nok have lov til at påpege, at vi kunne have fået en bedre løsning, nemlig gennem en vedtagelse af et mere smidigt system gennem en ny tjenestemandslav.

Jeg er ligesom de herrer Morten Lange og Sigsgaard af den opfattelse, at vi nu må benytte den tvungne ventetid til at sikre, at de formelle regler er til stede for, at vi kan indføre demokrati på statens arbejdspladser. Personlig er jeg af den overbevisning, at det med vilje fra regeringens side også kunne gennemføres med de eksisterende regler, men for at der ikke skal være nogen som helst tvivl, vil jeg støtte, at man når frem til formaliserede ordninger for med-

arbejdernes aktive medvirken og dermed delegation af myndigheden.

Morten Lange: Jeg vil gerne takke ministeren, fordi han har kreeret et nyt samarbejdsudvalg. Jeg synes, det er godt, at vi er enige om denne vigtige sag. Jeg tror i øvrigt, at det er man efterhånden så nogenlunde ved at være bleven. Der er ikke tvivl om, at det klassiske stive etatsystem, som jo normeringsloven også her afspejler, bliver nødt til at blive afløst i praksis af en helt anden type af samarbejde, og det vil jo være en af de smiddiggørelser, vi stiler efter.

Men jeg bliver nødt til, om end med lidt sorg, på sådan en tirsdag eftermiddag at stille ministeren et spørgsmål til — jeg var inde på det i mine indledende bemærkninger — nemlig spørgsmålet om, hvorledes den nuværende regering egentlig ser på de to sæt lønssystemer, der har udviklet sig i staten i en lang række af de forskellige lønklasser. Jeg har tilladt mig at rejse spørgsmålet nogle gange i tjenestemandskommissionen, hvor det altid vækker utrolig bekymring, og som regel ender det med, at vi finder ud af, at det ligger uden for kommissoriet, og så ligger det også uden for kommissoriet. Det vil sige, at det er lønningministeren, som må have en opfattelse af det, og jeg tror, det vil være meget væsentligt, hvis ministeren på et eller andet tidspunkt, inden tjenestemandskommissionen gør sig færdig med sit arbejde, kunne komme med nogle retningslinjer for, hvad regeringen har tænkt sig i denne sag. Jeg indrømmer beredvilligt, at det er bestemt ikke nemt, for når man har fået to ansættelsesformer, er det ikke sådan at finde en vej frem til en forening, eller hvad man nu skal føre det frem til. Men på den anden side: at lade dette være skyggeboksnings, så at man simpelt hen ikke kan få nogen klarhed over, hvad linjen er fra regeringens side, er ikke en måde at starte ånden i det gode samarbejde på. Hvis de ansatte ikke har et vist indtryk af chefens intentioner, bliver samarbejdet ikke så godt, som det kunne og